

give 1500 Rbd., hvorfor der er gjort Udlæg i hans Løsøre, i hans Indbo, og nu har man stikende indrømmet og tænkt, at det jo er en Ubetydelighed, at give ham en Trediedeel af hans Bo; thi jeg er ganske vis paa, at hans Bo langtfra er det værd, som det er taxeret for, og Regjeringen har ogsaa indrømmet, at den er i Tvivl derom, thi det er vistnok ikke rigtigt taxeret; det er vistnok opgivet efter en Brandassurancé eller paa en saadan Maade. Man har altsaa taget noget løst fat paa den Sum, fordi det var en Ubetydelighed, men nu troer man, da det gik saa glat igjennem, da man sagde ja til en Trediedeel, at man kan faae en Halvdeel, ligesom om det ogsaa var en Ubetydelighed; men, saa var det jo meget bedre at sige: giv ham hele Slumpen reent ud, saa er han ganske fri, og det er ogsaa en Ubetydelighed, hvad der vil indkomme, hvis dette Forslag gaaer igjennem, kun nogle saa Hundrede Rigsdaler. Men, vi ere ikke saaledes berettigede til at bortgive Statens Penge, ved at sætte Præmier ud for et godt Agerbrug. Jeg troer, at vi bør handle lige saa godt med Statens Kasse som med vor egen, og, hvis Manden virkelig fortjener at gives Noget, som det her siges, saa lad os give ham af vores egen Lomme, for Exempel 3 Dages Diæt eller Sligt, det have vi Lov til, og saa have vi nogen Værd af det, men vi have sandelig ingen Værd af at gaae saaledes hen og handle med Statens Penge. Derfor er det, jeg troer, at man ikke paa nogen Maade skal gaae ind paa dette Forslag, men Bedkommende maa vist være meget vel tilfreds med hvad der er skeet forrige Gang.

Ordføreren (Hjerrild): Udvalget har ikke fundet sig foranlediget til at optage det af 15 Medlemmer stillede Ændringsforslag, men det har paa den anden Side heller ikke fundet sig foranlediget til at optræde imod det. Man er gaaet ud fra den Forudsætning, at naar der handles om en Sag af en saadan Natur som denne, der gaaer ud paa, gjennem Billighedsforeningen at yde en Mand, som staaer i Gjældsforhold til Staten, en Lempelse, saa maa Afgjørelsen afhænge af det subjective Skøn hos Enhver, som har at afgive Stemme i denne Sag. Naar man vilde gaae princip-

mæssig frem, saa maatte det Princip, som man skulde holde fast ved, naturligtvis være, at man tog hvad der var at faae. Dette Princip har man allerede brudt, og har man gjort det, saa stiller Spørgsmaalet sig jo paa et ganske andet Standpunkt, saa kommer man til at overveie, hvorvidt der kan være Anledning til at yde Manden noget Mere eller noget Mindre, og da er det jo ganske naturligt, naar det personlige Hensyn kommer frem, at den Betragtning meget let gjør sig gjældende, at det, som er Lidt for Sorø Akademie, er saare Meget for en enkelt Mand. Det kommer altsaa an paa, hvorvidt Enhver især kommer til den Overbeviisning, at der i nærværende Tilfælde er Anledning til at vise en saadan Lempelse som den foreslaaede. Der ligger jo vistnok meget Sandt og Rigtigt i hvad en æret Rigsdagsmand fra Aarhus Amt (Blact) har anført. Det er slet ikke godt for dem, der ere vantede til Jordbrug, at finde ud af, hvorledes det kan være gaaet til, at den Frugt, som man pleier at faae af Jordforbedringer, ikke allerede er vundet her. Efter det Indtryk, som alt det Foreliggende har gjort paa mig — og jeg kommer nu til at tale i mit eget Navn, thi det, jeg her vil sige, har jeg naturligtvis ikke kunnet conferere med Udvalgets øvrige Medlemmer om — og efter de Deviser, som ere komne tilstede, troer jeg imidlertid ikke, der er nogen Grund til at antage, at der har fundet Svig eller Underfundighed Sted fra den Mand's Side, om hvem her er Tale, og naar dette ikke har været Tilfældet, og der desuden foreligger Beviis for, at han har ydet, hvad han kunde, og anstrengt sig for at opfylde sine Forpligtelser, uden at kunne naae dette Dødsmed, saa maa jeg for mit personlige Bedkommende tilstaae, at jeg, i Henhold til hvad jeg tidligere yttrede om Bigtigheden af nogle saa Hundrede Rigsdaler for ham og for Sorø Akademie, helst stemmer for, at han faaer den Lempelse, som man nu har tilsigtet, at der skal ydes ham. Jeg afseer ingenlunde fra Bigtigheden af de Grunde, som baade den ærede Minister og Rigsdagsmanden for Aarhus Amt nylig udtalte, og det er heller ikke uden Betænkelse, at jeg gaaer ind paa Forslaget, fordi jeg har den Frygt, at der kan komme